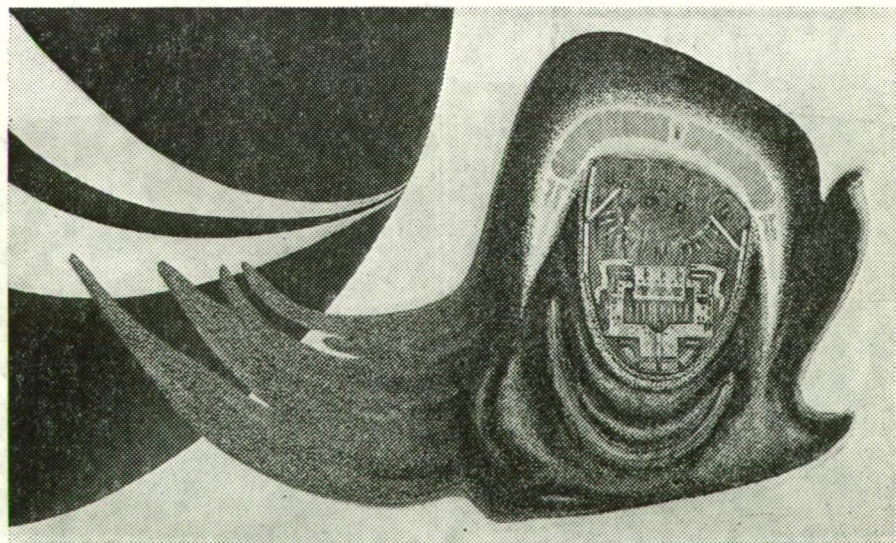

— Vitatkozni muszáj, komám.
 — Igaz.
 — Nézd, nekem azért is kell sokat vitatkoznom, mert néhányan meg akarják tőlem védeni a társadalmat.
 — Mit? Ezt mondd még egyszer!
 — A társadalmat, komám, a társadalmat, mert hogy mit szól majd a képeimhez a közönség...
 — Tényleg, mit szól?
 — Nézd meg a vendégkönyv bejegyzéseit!
 A vendégkönyv bejegyzéseit ismerem; van aki zseniálisnak tartja Hemmertet, van aki borzalmasnak. Én viszont a közönséget nem ismerem, és én azon ritka kivételek közé tartozom, aki ezt ki is meri mondani.
 — Én a képeket nézem. És Tandi Lajossal értek egyet, aki azt írta rólad, hogy kiállításod tömegeket vonzott, hogy munkáid újszerűek, szokatlanok, eredetiek, és azt írta, hogy folytatni kell. Hiszek neki. Annak, aki a múzeum kupolacsarnokának magasságával akar képeket mérni, annak viszont nem hiszek, még ha olyan szent dologra hivatkozik is, mint a kiállításpolitikára.
 Hemmert göcög, hemmertjanisan.
 — Napetrikém!
 — Natanárúr!
 — Folytatjuk. A suliban is, a műteremben is.
 — A vitát?
 — A munkát, komám, de a munka az vitával jár.
 Hemmert János festőművész, aki harminc éve tevékeny részese Szeged képzőművészeti életének, fogja a kalapácsot és elkezd egyengetni az egyetemnek készülő frízorozat egyik magnezitlapjának a szélét.
 Nem tagja az Alapnak.
 Na, bumm...

PETRI FERENC

HEMMERT JÁNOS: FELSZÁLLÁS